

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci žalobce: **M7 Group S. A.**, se sídlem 2, Rue Albert Borschette, L-1246 Lucemburk, registrační č. B 148073, zast. Mgr. Michalem Hrnčířem, advokátem se sídlem Karolinská 661/4, Praha 8, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 17. 6. 2015, č. j. ČTÚ-71 207/2014-603,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „předseda Rady ČTÚ“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, ve kterém předseda Rady ČTÚ změnil I. výrok rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „ČTÚ“ nebo „Úřad“) ze dne 5. 11. 2014, č. j. ČTÚ-10 603/2013-631/VII. Vyř.-Stu (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) tak, že obchodní společnost M7 Group S.A. se dopustila správního deliktu podle § 118 odst. 1 písm. c) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“) ve znění účinném do 7. 8. 2013, když porušila povinnost stanovenou v § 13 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, ve znění účinném do 7. 8. 2013, tím, že předem (tj. nejpozději ke dni 31. 12. 2012) písemně neoznámila ČTÚ zahájení výkonu komunikační činnosti, která je podnikáním v elektronických komunikacích podle všeobecného oprávnění č. VO-S/1/07.2005-9, na území České republiky a to konkrétně služby elektronických komunikací šíření rozhlasového a televizního signálu od 1. 1. 2013. Dále předseda Rady ČTÚ zamítl rozklad a II. a III. výrok rozhodnutí potvrdil.

Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a jeho námitky lze shrnout do následujících žalobních bodů:

V prvním žalobním bodu namítá nesprávné závěry o základu správního deliktu. Žalobce sice nerozporuje, že až do 28. 5. 2014 neoznámil žalovanému poskytování služeb jako poskytovatel služeb v oblasti elektronických komunikací, nicméně tvrdí, že žalovaný tuto situaci nesprávně vyhodnotil. Příslušné právní normy byly totiž dle žalobce až do rozhodnutí Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“) ze dne 30. 4. 2014 ve věci C-475/12, UPC DTH, nejasné.

Žalobce upozorňuje, že vždy jednal v dobré víře a na základě přesvědčení, že příslušná ustanovení Společného regulačního rámce EU pro elektronické komunikace se nevztahují na služby poskytované žalobcem, které spočívají v poskytování obsahu. Služby elektronických komunikací používané pro přenos obsahu ke koncovému uživateli jsou nezbytně nutné jako prostředek dodávání hlavní služby žalobce zákazníkům, jsou pouze podružné a vedlejší a nebyly poskytovány přímo žalobcem, ale třetími stranami (subdodavateli), kteří žalovanému řádně oznámili svoje činnosti jako poskytovatelé služeb v oblasti elektronických komunikací.

Žalobce se spoléhal na definici služeb elektronických komunikací uvedené v čl. 2 písm. c) směrnice 2002/21/ES o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací („Rámcová směrnice“) a v § 2 písm. n) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (dále jen „ZEK“).

Žalobce nesouhlasí s žalovaným, že žalobce nejednal v omluvitelném právním omylu. Podle žalobce omluvitelný právní omyl vyplývá ze skutečnosti, že příslušná ustanovení ZEK musí být vykládána v souladu s předpisy Evropského regulačního rámce pro elektronické komunikace. Jelikož výklad podaný SDEU ve věci C-475/12 byl překvapivý, proto jej nevylučuje ani existence předchozích rozhodnutí soudů na národní úrovni.

Žalobce zdůraznil, že i jiné subjekty legitimně spoléhaly na odlišný výklad čl. 2 písm. c) Rámcové směrnice, než je ten, který byl později vyjádřen SDEU. Definice „služeb elektronických komunikací“ a následná povinnost poskytovatelů satelitního vysílání oznamovat svoji činnost telekomunikačním regulačním úřadům státu, ve kterém sídlí zákazníci, na něž služby satelitního vysílání cílí, byla nejasná i mnohým telekomunikačním regulačním úřadům v EU.

Žalobce tvrdí, že ustanovení Rámcové směrnice byla vyložena rozhodnutím SDEU způsobem překvapivým a vzdáleným od běžného výkladu, žalobce neměl možnost tento vývoj předvídat a apriorně jednat v souladu s pozdějším výkladem. Tyto okolnosti představují podle žalobce omluvitelný právní omyl z jeho strany, z čehož žalobce dovozuje, že nemůže nést odpovědnost za to, že nejednal v souladu s takovým výkladem právních norem.

Žalobce nadto upozorňuje na nesprávnou implementaci předpisů Evropského předpisového rámce pro elektronické komunikace, neboť má za to, že požadavky v § 13 ZEK překračují limity uložené Autorizační směrnicí, konkrétně se jedná o požadavek mít na území ČR organizační složku, požadavek předložit čistý výpis z trestního rejstříku poskytovatele a všech členů jeho statutárního orgánu, požadavek doložit bezdlužnost vůči českým finančním úřadům, zdravotní pojišťovně a úřadům systému sociálního zabezpečení, požadavek uhradit správní poplatek za registraci. Z těchto požadavků plyne, že i osoby, které již získaly povolení v jiných členských státech, musí podstoupit novou povolovací proceduru v České republice, což je v rozporu s čl. 3 odst. 2 a 3 Autorizační směrnice. Podstata správního deliktu, kterého

se měl žalobce dopustit, spočívá v nepředložení oznámení, které by mělo obsahovat informace překračující limity definované Autorizační směrnicí. Žalobce je proto přesvědčen, že zákonné požadavky jsou v rozporu s předpisy Evropského předpisového rámce pro elektronické komunikace, neboť Česká republika nesprávně transponovala tyto předpisy do ZEK. Žalobce proto nemůže být činěn právně odpovědným za nesplnění těchto nadměrných požadavků. Jednání žalobce tedy vůbec nemůže být považováno za správní delikt.

Ve druhém žalobním bodu namítá žalobce nesprávné stanovení výše pokuty. I kdyby se žalobce správního deliktu skutečně dopustil, pokuta ve výši 9 500 000 Kč je zjevně nepřiměřená. Nesplnění povinnosti, za níž je žalobce pokutován, je povinností, která nemá vliv na práva jiných stran, především spotřebitelů. Žalobce vždy spolupracoval s žalovaným ve všech otázkách podnikání a jeho možné nesplnění povinnosti oznámit poskytování služeb nemělo nepříznivý dopad na výkon regulačních pravomocí žalovaného.

Podle žalobce žalovaný nevzal v potaz skutečnost, že nesplnění povinnosti oznámit poskytování služeb je omluvitelné z důvodu nejasného ustanovení příslušné směrnice EU. Nejasná ustanovení zákona vylučují odpovědnost jak za trestné činy, tak správní delikty. I pokud by toto vyloučení nebylo na místě, skutečnost, že žalobce jednal v dobré víře, se musí odrazit ve výši pokuty. Navíc výše pokuty není jakkoli vysvětlena.

Žalobce připomíná, že před rozhodnutím SDEU stanovil žalovaný jako podmínku pro oznámení o poskytování služeb elektronických komunikací to, že žadatel musí být zapsán v českém obchodním rejstříku. Žalovaný vytýká žalobci dlouhé prodlení (téměř jeden a půl roku) před oznámením o poskytování služeb žalovanému, což považuje za přitěžující okolnosti. Přitom žalovaný ignoruje skutečnost, že jedním z důvodů neoznámení poskytování služeb byla skutečnost, že žalovaný uložil nezákonnou podmínku pro oznámení, a to konkrétně předchozí zápis v českém obchodním rejstříku.

Žalobce nemá dominantní postavení na trzích, na nichž působí, jak tvrdí žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí. Toto tvrzení nebere v úvahu fakta týkající se odvětví a různorodost služeb nabízených žalobcem a dále skutečnost, že počet zákazníků žalobce v Nizozemsku, Belgii, Rakousku, Maďarsku a na Slovensku není relevantní pro aktuální řízení, které se týká pouze České republiky.

Žalobce dále upozorňuje, že sám žalovaný uznává, že domnělý delikt spočíval v nejednání a že žalobce vykonával obchodní činnost běžným způsobem. Žalovaný také uznává, že jednání žalobce nemělo žádný dopad. Žalobce se vždy řídil českým právem a vykonával obchodní činnost způsobem, který nepoškodil práva jeho zákazníků. Neoznámení o zahájení poskytování služeb nemělo žádné následky, vyjma následku formálního. Pokud žalovaný argumentuje tím, že nemohl správně vyplnit statistické reporty z důvodu chybějícího údajů od žalobce, pak tento argument neobstojí, protože údaje poskytovali žalovanému registrovaní subdodavatelé.

Žalobce také uvádí, že situaci napravil a poskytování služeb oznámil ihned, jakmile se dozvěděl o svých povinnostech v souvislosti s rozsudkem SDEU ve věci C-475/12. Stejně tak poskytl žalovanému statistické údaje za roky 2013 a 2014 ihned, jakmile oznámil poskytování svých služeb.

Za uvedených skutečností by za adekvátní mohla být považována pouze symbolická výše pokuty. Částka ve výši 9,5 mil. Kč představuje zjevně tvrdý exemplární trest.

Ve třetím žalobním bodu žalobce namítá nesprávné stanovení náhrady nákladů správního řízení. Opakuje nesprávnost posouzení základu a výše uložené pokuty, přičemž nesprávnost výroku o náhradě nákladů řízení vyplývá z akcesority takového výroku.

Závěrem žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil v celém rozsahu. Pro případ, že by soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je oprávněné, žalobce žádá změnu výše pokuty neboli použití moderačního práva soudu.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby a k jednotlivým námitkám uvedl následující:

K námitkám v prvním žalobním bodu žalovaný uvedl, že rozhodnutí SDEU ve věci C-475/12 na národní úrovni překvapivé nebylo, a to s ohledem na stávající judikaturu českých soudů, kterou je žalovaný při své činnosti vázán. Žalovaný sdělil žalobci, že svůj výklad pojmu „služby elektronických komunikací“ opírá mj. o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2006, č. j. 6 A 89/2002 - 95, a o usnesení zvláštního senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. Konf 6/2005-11.

Právní omyl v civilním právu je omluvitelný, jestliže se omylu nedalo vyhnout ani při vynaložení obvyklé opatrnosti, kterou lze s ohledem na okolnosti případu po každém požadovat. Rovněž trestní zákoník právní omyl spojuje se zaviněním, pokud se osoba nemohla omylu vyvarovat. Žalobce však nemohl být v omluvitelném právním omylu ohledně odpovědnosti za správní delikt podle § 118 odst. 1 písm. c) ZEK, jelikož ve sděleních byl jednoznačně odkazován na národní judikaturu, která byla konstantní a jednoznačná, a na praxi žalovaného. Skutečnost, že jiný evropský úřad měl pochybnosti o výkladu, není relevantní v situaci, kdy na národní úrovni existovala jednoznačná a konstantní judikatura, která danou otázku řešila.

Tvrzení žalobce o odmítnutí případného oznámení bez uvedení zápisu do obchodního rejstříku je spekulací a zcela nepodloženou domněnkou. Žalobce se ani nepokusil oznámit žalovanému relevantní údaje související se zahájením komunikační činnosti. Pokud byl žalobce přesvědčen, že postačí registrace v jiném státě EU, není zřejmý důvod, pro který nebylo předloženo žalovanému oznámení, kde by byl doklad o zápisu do obchodního rejstříku nahrazen listinami dokládajícími registraci v jiném členském státě EU. Tvrzení žalobce o neumožnění oznámit žalovanému zahájení komunikační činnosti na území ČR jsou proto ryze účelová a irelevantní.

K argumentu, že požadavky ZEK překračují limity uložené Autorizační směrnicí, žalovaný uvádí, že skutková podstata správního deliktu dle § 118 odst. 1 písm. c) ZEK není vázána na nesplnění zápisu organizační složky v obchodním rejstříku či nedoložení výpisů z rejstříků apod. Podstatou správního deliktu je neoznámení zahájení komunikační činnosti dle § 13 ZEK, což žalobce odmítal s odkazem na své přesvědčení, že jím poskytované služby pod definici komunikační činnosti nespádají. Nic žalobci nebránilo oznámit zahájení komunikační činnosti s nekompletními údaji ve formuláři, a tím splnit zákonem stanovenou oznamovací povinnost, která má oporu v čl. 3 a 10 Autorizační směrnice.

K námitkám ve druhém žalobním bodu, které se týkají nepřiměřenosti výše pokuty žalovaný konstatuje, že udělená sankce byla dostatečně individualizovaná. Žalobce sám potvrzuje, že obhájuje 3. až 4. pozici na trhu. Co se týče počtu zákazníků, v napadeném

rozhodnutí se uvádí, že účastník řízení podle vlastních údajů poskytoval své služby v roce 2013 v ČR téměř 1,5 mil. zákazníků a v roce 2014 více než 1,2 mil. zákazníků. Z toho je patrné, že účastník je jedním z hlavních poskytovatelů služeb elektronických komunikací na trhu v České republice.

Dopady protiprávního jednání žalobce jsou rozebrány na str. 28 napadeného rozhodnutí, kde se uvádí, že správní delikt ohrožuje veřejný zájem na vedení evidence poskytovatelů služeb elektronických komunikací na území České republiky, přičemž tato evidence je široce využívána veřejností, správními orgány, samosprávou, soudy, nadnárodními orgány i Evropskou komisí. Podle žalovaného se proto nelze ztotožnit s názorem, že jeho jednáním došlo pouze k formálnímu důsledku, za což by mu měla být uložena pouze symbolická pokuta.

Negativním dopadem není jen faktické poškození zákazníků, ale i jejich potenciální poškození. Mezi dopady protiprávního jednání žalobce lze zařadit i zkreslování údajů v evidenci podnikatelů, podkladů pro analýzy trhů a statistiky, úmyslné nerespektování povinností stanovených ZEK, potenciální poškození většího počtu zákazníků, jejichž práva jsou chráněna ZEK, ekonomické cíle v daňové a nákladové oblasti, kde žalobce získal neoprávněnou konkurenční výhodu oproti jiným poskytovatelům služeb elektronických komunikací.

Okolnost, že žalobce učinil oznámení komunikační činnosti rok a půl po zahájení výkonu činnosti v důsledku rozhodnutí SDEU, byla vyhodnocena jako polehčující a zohledněna při stanovení výše pokuty. Vzhledem k maximální sazbě pokuty a okolnosti, že ZEK koncipuje skutkovou podstatu správního deliktu jako jednorázové zahájení komunikační činnosti bez předchozího oznámení, je výše uložené pokuty adekvátní zjištěnému rozsahu, jakož i následkům protiprávního jednání žalobce. Při ukládání pokuty byly zohledněny polehčující i přitěžující okolnosti, přičemž výsledná pokuta byla uložena v dolní polovině zákonem stanovené sazby, a to i s přihlédnutím k majetkovým poměrům žalobce tak, aby plnila preventivní a výchovnou funkci.

U jednání, které se ve věci konalo dne 10. 5. 2017, zástupce žalobce setrval na podané žalobě a navrhl, aby soud, pokud žalobě nevyhoví, aplikoval moderační právo. Zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby s tím, že poukázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a písemné vyjádření k žalobě.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že žalovaný nesprávně vyhodnotil situaci, že žalobce neoznámil žalovanému poskytování služeb v oblasti elektronických komunikací, a dospěl k nesprávným závěrům o základu správního deliktu. Především argumentuje tím, že právní normy byly nejasné až do rozhodnutí SDEU ve věci UPC DTH, C-475/12.

Podle napadeného rozhodnutí se žalobce dopustil správního deliktu podle § 118 odst. 1 písm. c) ZEK ve znění účinném do 7. 8. 2013, když porušil povinnost stanovenou v § 13 odst. 1 ZEK ve znění účinném do 7. 8. 2013 tím, že předem (tj. nejpozději ke dni 31. 12.

2012) písemně neoznámil Českému telekomunikačnímu úřadu zahájení výkonu komunikační činnosti, která je podnikáním v elektronických komunikacích, na území České republiky, a to konkrétně služby elektronických komunikací šíření rozhlasového a televizního signálu od 1. 1. 2013.

Podle § 118 odst. 1 písm. c) ZEK se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu, pokud „v rozporu s § 13 neoznámí předem Úřadu zahájení komunikační činnosti, nebo změny údajů, které uvedla v oznámení o komunikační činnosti, nebo neoznámí ukončení komunikační činnosti.“

Ust. § 13 odst. 1 ZEK stanoví: „Fyzická a právnická osoba, která hodlá vykonávat komunikační činnost, která je podnikáním v elektronických komunikacích, je povinna předem tuto skutečnost písemně oznámit (dále jen „oznámení“) Úřadu. Oznámení je učiněno dnem jeho doručení Úřadu.“

Komunikační činností je podle § 7 odst. 1 písm. b) ZEK poskytování služeb elektronických komunikací.

Podle § 2 písm. n) ZEK je službou elektronických komunikací „služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací.“

Dané ustanovení provádí čl. 2 písm. c) Rámcové směrnice, podle něhož se „službou elektronických komunikací“ rozumí služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové vysílání, s výjimkou služeb poskytujících obsah nebo vykonávajících redakční dohled nad obsahem přenášeným prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací; pojem nezahrnuje služby informační společnosti, jak jsou definovány v článku 1 směrnice 98/34/ES, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací.

Podle názoru žalobce nebylo až do vydání rozsudku SDEU ve věci UPC DTH zcela jasné, zda do kategorie „služeb elektronických komunikací“ ve smyslu čl. 2 písm. c) Rámcové směrnice spadá i poskytování satelitního vysílání.

Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2006, č. j. 6 A 89/2002 - 95: „Podstatným znakem telekomunikační služby tedy je, že se jejím prostřednictvím sdělují třetím osobám informace, tj. že jde o takovou službu, která má pro svého adresáta určitou informační hodnotu. Veřejnou telekomunikační službou se potom rozumí telekomunikační služba, z jejíhož poskytování není předem vyloučen žádný zájemce o její využití. Je nepochybné, že dodávka televizního signálu (...) prostřednictvím sítě televizního kabelového rozvodu je telekomunikační službou. (...) Sám zákon o telekomunikacích tedy jednosměrné šíření televizního nebo rozhlasového signálu po vedení, tj. i prostřednictvím televizních kabelových rozvodů, explicitně řadí mezi veřejné telekomunikační služby. Šíření (dodávka) televizního signálu prostřednictvím sítě televizního

kabelového rozvodu je tedy telekomunikační, resp. veřejnou telekomunikační službou ve smyslu zákona o telekomunikacích.“

Obdobně judikoval Soudní dvůr EU, že poskytování základní programové nabídky přístupné prostřednictvím kabelové sítě spadá pod pojem „služby elektronických komunikací“, pokud tato služba zahrnuje přenos signálů prostřednictvím sítě kabelového televizního vysílání (UPC Nederland, C-518/11, bod 44).

Dále SDEU doplnil, že okolnost, že se přenos signálů v elektronických komunikačních sítích uskutečňuje prostřednictvím kabelové sítě nebo satelitní infrastruktury, není vůbec rozhodující pro účely výkladu pojmu „služba elektronických komunikací“ ve smyslu čl. 2 písm. a) a c) rámcové směrnice (UPC DTH, C-475/12, bod 41).

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce nabízí na území České republiky služby Skylink a CSlink. Žalobce v rámci správního řízení opakovaně uváděl, že není poskytovatelem služeb elektronických komunikací, jelikož neposkytuje služby přenosu signálu; služby přenosu signálu poskytují jeho subdodavatelé. Žalobce přináší svým zákazníkům přístup k televizním kanálům elektronickou cestou, avšak nehraje žádnou roli v procesu elektronické komunikace signálu.

Podle Všeobecných podmínek žalobce poskytuje vlastním jménem a na vlastní odpovědnost služby spočívající zejména v šíření televizních programů na základě smluv s vysílateli, sestavování programové nabídky, dále např. provozuje zpřístupnění televizních programů prostřednictvím dekódovacích karet, distribuce dekódovacích karet uživatelům a další služby.

Podle § 2 písm. n) ZEK je elektronickou službou přenosová služba v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize. Přenos obsahu vysílání je tedy službou elektronických komunikací ve smyslu daného ustanovení. Naopak elektronickou službou není samotné poskytování obsahu vysílání.

Lze souhlasit s žalovaným, že poskytování služby, která spočívá v dodávce programů kabelové televize, je obsahově téměř identické s šířením satelitních televizních programů. Služba spočívá v přenosu informací třetím osobám prostřednictvím sítě elektronických komunikací a v šíření televizních programů třetím osobám.

Jak uvedl zvláštní senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 31. 5. 2006, č. j. Konf 6/2005-11, *„jak provozovatel družicového spoje, tak provozovatel vysílání jsou totiž osobami vykonávajícími komunikační činnost: zatímco však první z nich dodává své služby provozovatelům vysílání, tyto provozovatelé sami dodávají služby koncovým uživatelům. Není přitom důležité, že žalobce sám neprovozuje družicový spoj, neboť vlastní úplné technické zázemí není podmínkou poskytování služby elektronických komunikací: podstatné je, že žalobce zajišťuje dodávku signálu, resp. programů, prostřednictvím sítě, která odpovídá zákonné definici sítě elektronických komunikací.“*

Podle soudu ze shora uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalobce šířením satelitních televizních programů poskytuje přenos obsahu vysílání, který je službou elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) ZEK.

Soud proto vyslovil první dílčí závěr, že žalobce měl povinnost informovat ČTÚ o svém záměru podnikat v elektronických komunikacích, jak požaduje § 13 odst. 1 ZEK.

Nelze přisvědčit ani argumentu žalobce, že jednal v omluvitelném omylu, jelikož až do vydání rozsudku SDEU ve věci UPC DTH, C-475/12, nebyl výklad čl. 2 písm. c) Rámcové směrnice zcela jasný ani dalším poskytovatelům v EU, ani některým vnitrostátním regulačním úřadům.

Soud v obecné rovině souhlasí s názorem, že příslušná ustanovení ZEK musí být vykládána v souladu s předpisy Evropského regulačního rámce pro elektronické komunikace. K tomu je soud nucen konstatovat, že v judikatuře Nejvyššího správního soudu bylo již dávno objasněno, že službou elektronických komunikací je i šíření televizního programu třetím osobám, což je služba nabízená žalobcem. Právní názor SDEU vyjádřený v rozsudku ve věci UPC DTH (C-475/12), podle něhož přenos signálů v elektronických komunikačních sítích prostřednictvím satelitní infrastruktury je službou elektronických komunikací ve smyslu Rámcové směrnice, potvrdil soulad českého předpisu a praxe českých správních orgánů s pravidly Evropského regulačního rámce.

Již před vydáním rozsudku SDEU české správní orgány i soudy považovaly šíření televizního programu satelitem za službu elektronických komunikací. Odlišné názory či postoje jiných vnitrostátních regulačních úřadů či jiných poskytovatelů jsou proto zcela irelevantní.

Soud nemůže souhlasit ani s názorem žalobce, že ve splnění informační povinnosti mu bránila praxe ČTÚ, která je rozporná s později vydaným výkladem SDEU ve věci C-475/12, a sice že ČTÚ vyžadovalo po poskytovatelích služeb elektronických komunikací z jiných členských států EU, aby se nechali zapsat v českém obchodním rejstříku předtím, než jim bude povoleno se zaregistrovat u žalovaného jako poskytovatelé služeb elektronických komunikací a že bez takového předchozího zápisu odmítl žadatele zaregistrovat. Žalobce totiž pouze hypoteticky předjímá, že v případě, pokud by v oznámení podle § 13 ZEK chyběl zápis do českého obchodního rejstříku, ČTÚ by oznámení odmítl. Pouhá skutečnost, že žalobce nemohl dopsat požadovaný údaj do formuláře žalovaného, ho nemohla zbavit povinnosti podat oznámení.

Soud souhlasí s žalovaným, že skutková podstata správního deliktu dle § 118 odst. 1 písm. c) spočívá v neoznámení záměru poskytovat komunikační činnost na území České republiky a není v žádném případě svázána s povinností zapsat organizační složku do obchodního rejstříku.

Oznamovací povinnost je i v souladu s čl. 3 odst. 3 Autorizační směrnice, podle něhož oznámení znamená „*prohlášení právnické nebo fyzické osoby o úmyslu zahájit poskytování služeb elektronických komunikací učiněné vůči vnitrostátnímu regulačnímu orgánu a předložení minimálních informací, které jsou nezbytné k tomu, aby umožnily vnitrostátnímu regulačnímu orgánu vést rejstřík nebo seznam podniků poskytujících služby elektronických komunikací.*“

K tomu uvedl SDEU ve věci UPC DTH (C-475/12, bod 100), že „*povinnost uložená podnikům, které poskytují služby elektronických komunikací, zaregistrovat tyto služby u regulačních orgánů členského státu, na jehož území se uvedené služby poskytují, je výslovně stanovena v autorizační směrnici. Článek 56 SFEU proto nebrání tomu, aby členské státy uložily takovou povinnost, pokud jednají v souladu s požadavky stanovenými v článku 3 autorizační směrnice.*“

Jak dále uvedl SDEU v témže rozsudku (bod 102), „*ustanovení vnitrostátního práva, podle kterého podnik usazený v jiném členském státě musí vytvořit stálou provozovnu v členském státě, kde chce poskytovat služby elektronických komunikací, je v rozporu se zákazem omezení volného pohybu služeb stanoveným v článku 56 SFEU.*“ Nicméně sama skutečnost, že požadavek na zápis organizační složky v obchodním rejstříku je v rozporu s 56 SFEU, nemá žádný vliv na možnost stanovit oznamovací povinnost.

Soud proto k prvnímu žalobnímu bodu uzavírá, že žalovaný správně vyhodnotil situaci žalobce a správně dospěl k závěru, že nesplněním oznamovací povinnosti podle § 13 ZEK byla naplněna skutková podstata správního deliktu dle § 118 odst. 1 písm. c) ZEK.

Žalobní námitky v prvním žalobním bodu jsou tudíž nedůvodné.

Ve druhém žalobním bodu žalobce namítá, že uložená pokuta ve výši 9 500 000 Kč je nepřiměřená, jelikož porušení povinnosti nemá vliv na práva jiných stran, především spotřebitelů, a že neoznámení nemělo žádné následky, vyjma následku formálního.

S takto formulovanou námitkou nelze souhlasit. Naopak soud je nucen dát za pravdu žalovanému, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že „*správním deliktem dle § 118 odst. 1 písm. c) zákona o elektronických komunikacích ve znění do 7. 8. 2013 je chráněn veřejný zájem na vedení evidence poskytovatelů služeb elektronických komunikací na území České republiky. Český telekomunikační úřad vede evidenci podnikatelů v oblasti elektronických komunikací, jež je veřejně dostupná na stránkách www.ctu.cz, přičemž tato evidence je široce využívána jak veřejností, tak jinými správními orgány, samosprávou a soudy, např. ke zjištění, zda určitý subjekt je poskytovatelem služeb elektronických komunikací, v jakém rozsahu, na jakém území apod. Údaje z evidencí jsou dále využívány pro účely provádění analýz relevantních trhů, provádění kontrol, regulace cen, předávání údajů Evropské agentuře pro bezpečnost sítí a informací (ENISA), Sdružení BEREK a Evropské komisi. ČTÚ dále vykonává statistické činnosti. Český telekomunikační úřad je rovněž povinen zpracovat každoročně pro Parlament České republiky a vládu České republiky výroční zprávu o své činnosti za předchozí kalendářní rok, která obsahuje zejména informace o aktuálním stavu a vývoji v oblasti elektronických komunikací, o vydaných opatřeních obecné povahy, rozhodnutích a rozhodnutích o ceně, o uplatňování příslušného práva Evropské unie upravujícího oblast elektronických komunikací, o výsledcích kontrol dodržování povinností stanovených zákonem o elektronických komunikacích a o potřebě přijetí právních předpisů v oblasti elektronických komunikací. Výroční zpráva rovněž obsahuje plánovaný rozpočet ČTÚ a přehled výsledků hospodaření, včetně uvedení nákladů na výkon regulace za předchozí kalendářní rok a plánovaných nákladů na svou činnost ve stejném členění na rok následující.*“

Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že neoznámení zamýšleného podnikání, v rámci něhož jsou poskytovány služby elektronických komunikací většímu počtu zákazníků, nemá pouze formální následky, ale naopak je způsobil významným způsobem ovlivnit evidence a statistické údaje, s nimiž dále pracuje žalovaný, další orgány státní správy, ale též instituce EU a další mezinárodní organizace. Soud proto souhlasí s žalovaným, že tato skutečnost byla shledána přítěžující.

Soud doplňuje, že již ze znění ust. § 118 odst. 22 písm. c) ZEK je zřejmé, že i zákonodárce shledává neoznámení zamýšleného poskytování elektronických služeb za významné porušení zákona, neboť za daný správní delikt stanoví horní hranici sazby 20 000

000 Kč. I tato skutečnost svědčí o tom, že neoznámení nelze chápat pouze jako opomenutí s formálními následky.

Za další přitěžující okolnost žalovaný považoval dobu provádění komunikační činnosti bez oznámení ČTÚ. Jako polehčující okolnost vzal v úvahu skutečnost, že žalobce svou oznamovací činnost splnil dodatečně dne 28. 5. 2014.

K samotné výši udělené pokuty soud uvádí, že podle § 118 odst. 22 písm. c) ZEK se za správní delikt spočívající v neoznámení podle § 13 uloží pokuta do 20 000 000 Kč. Uložená pokuta ve výši 9 500 000 Kč se tedy nachází ve spodní polovině zákonné sazby.

Soud dospěl k dalšímu dílčímu závěru, že žalovaný v daném případě uvedenou výši pokuty dostatečně odůvodnil, zohlednil při stanovení její výše jak přitěžující, tak polehčující okolnosti. V této souvislosti považuje soud za vhodné uvést, že výše sankce za protiprávní jednání ve vztahu k žalobci musí s sebou nést přiměřeně citelný zásah do jeho majetkové sféry, aby byl veden k důslednějšímu dodržování všech zákonných norem, kterými je vázán. Preventivní úlohu musí uložená sankce pak mít rovněž ve vztahu i ke všem ostatním subjektům pohybujícím se na daném trhu. Tyto funkce dle soudu uložená pokuta ve stanovené výši plní.

S ohledem na výše uvedené proto soud nepřistoupil k moderaci uložené pokuty. Lze dodat, že žalobce ani neuvádí, že by pro něj uložená pokuta měla být likvidační, proto se soud nezabýval ani otázkou, zda je třeba pokutu moderovat vzhledem k majetkovým poměrům žalobce.

Soud proto uzavírá, že ani námitky ve druhém žalobním bodu neshledal důvodnými.

Vzhledem k závěrům uvedeným výše soudem logicky vyplývá, že v návaznosti na porušení zákonné povinnosti žalobcem mu byla uložena správně i povinnost k úhradě nákladů řízení, což je obsahem námitky *ve třetím žalobním bodu*.

Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. května 2017

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.